DESIRE®

Kira Sinclairová

Odvaha riskovat

HARLEQUIN®

Kira Sinclairová

ODVAHA RISKOVAT

Překlad

Petr Kovács

Milá čtenářko,

hned první listopadový titul se jmenuje Břímě minulosti *a tento název by se hodil i k dalším listopadovým romancím. Také hrdinové povídek* Tajnosti vyvolených *a* Odvaha riskovat *si s sebou nesou své vlastní břímě z minulosti, které poznamenává jejich vztahy, či spíše nevztahy, v přítomnosti. Najít v sobě odvahu riskovat a oprostit se od špatných zkušeností, o to by měl usilovat každý z nás. A právě proto nás příběhy s těmito tématy stále zajímají a aktuálně k nám promlouvají.*

Hodně odvahy v každodenním životě Vám přeje

Váš Harlequin

Kira Sinclairová

ODVAHA RISKOVAT

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Sinner's Secret

První vydání:
Harlequin Books, 2020

Překlad:
Petr Kovács

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2020 by Kira Bazzel
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6874-5 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6875-2 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6876-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Uplynulé dva týdny byly jako z jiné planety a zdálo se, že vlna událostí, která ji pohltila, dostoupá v každém okamžiku ke svému vrcholu. Blakely Whittakerová stála za svým novým psacím stolem a dívala se na obrazovku notebooku, která ji vyzývala k přihlášení.

Blakely ovšem neměla tušení, co by měla dělat dál.

V krabici v autě v podzemní garáži na ni čekaly její osobní věci a mezi nimi i složka s informacemi z osobního oddělení, kterou jí předala Becky po krátké prohlídce budovy. Blakely soudila, že by si ji nejspíš měla celou přečíst.

Její tělo se ovšem odmítalo pohnout. Jako by se stále nemohla vzpamatovat a přijmout realitu. Tohle je její vlastní, soukromá kancelář s obrovskými okny a úžasným výhledem na město.

Zcela jiný svět než ten, na který byla po dlouhé roky zvyklá, a který tvořila stísněná, přecpaná kóje typického *openspace*.

I lidé zde byli o tolik jiní. Každý, s nímž se ve Stone Surveillance až dosud setkala, Finnem DeLucou počínaje – charismatickým chlapíkem, který ji sám kontaktoval, aby jí tuto příležitost nabídl –, až po recepční a pracovníky z osobního oddělení, byl tak pozitivně naladěný, příjemný a očividně šťastný. Jaká to změna ve srovnání s deprimovanými, utahanými a vyhaslými kolegy, s nimiž pracovala doposud.

Byla to prostě velká a báječná změna a ona ji už doopravdy potřebovala. Navíc s sebou nesla i velmi významný platový posun, protože se stala vedoucí účetního oddělení.

Přesto všechno jí tady něco nehrálo.

Proto tu nyní pořád stála a nedokázala se posadit na tu drahou a bezpochyby nesmírně pohodlnou židli, kterou měla před sebou.

Slyšela své vnitřní hlasy, které k ní nějakou podivnou shodou okolností k ní promlouvaly hlasem jejích rodičů a bojovaly spolu každý na jiné straně barikády. Matka byla velmi opatrná, praktická a cynická a stále dokola jí opakovala, že když něco vypadá až moc dobře, nejspíš to zavání něčím krajně podezřelým. Táta byl jako vždycky optimista a jeho rada byla z úplně jiného soudku. Když ti chce někdo dát modré z nebe, ber, dokud dává, dřív, než přijde na to, že dělá chybu.

Ona sama uvízla někde uprostřed a svírala ji křečovitá nerozhodnost.

Ne, tak to nebylo. Rozhodla se už dávno. A proto tu nyní stojí. Už tím, že sem přišla, přetrhala spojení s minulostí a teď pro ni existuje už jenom jedna jediná cesta. Ta vpřed. Pomalu odtáhla židli od stolu, a když se posadila, vydechla blahem. Ta kožená věcička byla po čertech pohodlná. Svoji židli v přechozí práci si musela slepit páskou, aby se pod ní nerozpadla.

Otevřela žlutou obálku s pokyny a začala si pročítat jednotlivé kapitoly. Přibližně uprostřed četby o benefitech v podobě důchodového připojištění, nadstandardního zdravotního pojištění a dalších zaměstnaneckých výhod se dveře kanceláře otevřely. Téměř automaticky předpokládala, že to bude Becky s nějakými dalšími informacemi, nebo alespoň heslem, aby se mohla přihlásit do podnikového intranetu, ale nemohla být dále od pravdy.

Muž, který vešel a zavíral za sebou dveře, byl jako antický bůh, a bylo úplně jedno, co si o Grayi Lockwoodovi myslela. Fyzická reakce jejího těla na jeho blízkost byla pokaždé stejná. Zničující a ochromující až do morku kostí.

Dnes se k ní přidal ještě pocit údivu. *Co tady, sakra, chce*?

I důvod jejího údivu byl vcelku nasnadě. Tím posledním, koho by se ve své zbrusu nové kanceláři čekala, byl muž, kterého před osmi lety poslala do vězení.

„Parchante."

Grayi Lockwoodovi už v životě nadávali i mnohem hůř, a nejspíš si to i zasloužil.

Minimálně za to, jak ji dnes vmanévroval do rohu. Bohužel si nebyla plně vědomá, jak málo prostoru jí v něm nechal.

Ale o tom ji hodlal již záhy poučit.

„Tohle je podle vás způsob, jak přivítat svého nového šéfa?"

Na tváři se jí mihla divoká směs emocí: vztek, naprosté nepochopení, lítost a nakonec odevzdání. Gray se na tento okamžik neskutečně těšil, ale uspokojení, které si od něj sliboval, se jaksi nedostavilo.

K čertu.

Tohle se opravdu nehodí. Chtěl mít navrch. Obzvlášť za situace, kdy si nemohl být jistý, s kým má doopravdy tu čest. Blakely ho dostala za mříže, o tom nebylo sporu, ale Gray si nebyl jistý, jestli byla pouhou nevinnou účastnicí komplotu, do nějž byla nevědomky vtažena, nebo se ho naopak zúčastnila vědomě a byla jeho aktivní účastnicí.

Před osmi lety věděl jen tolik, že existuje. Byla jedním ze zaměstnanců Lockwood Industries. Tu a tam na ni narazil na chodbě, vídal ji na poradách. A již

tenkrát věděl, že ho přitahuje jako nikdo jiný v jeho životě. Blakely byla jedním slovem krásná.

Všechno se změnilo v okamžiku, kdy proti němu stanula u soudu a on překvapeně naslouchal, jak porotě předkládá jeden nezpochybnitelný důkaz za druhým. Všechny byly pochopitelně v jeho neprospěch. Obrazně řečeno Blakely žalobci odevzdala pistoli, z jejíž hlavně se dosud kouřilo.

Ale on nebyl tím, kdo stiskl spoušť. Pouze nebyl schopný to dokázat. Tenkrát.

To ostatně nemohl ani dnes, ale byl více než kdy jindy připravený ze sebe svoji vinu smýt. Bylo úplně jedno, že za zločin, který nespáchal, již zaplatil. Chtěl zpátky své dobré jméno i ztracenou čest. Pak se bude moci vrátit ke svému starému životu.

A Blakely mu v tom pomůže, i když neměla ani tušení, proč ji Anderson Stone tak nečekaně oslovil s nabídkou práce pro Stone Surveillance, s nabídkou, která se prostě neodmítá.

Stone a Finn se ho mnohokrát ptali, proč tolik trvá na dalším vyšetřování. Svůj trest za zpronevěru si odseděl a v bance měl tolik peněz, že si mohl dovolit dělat cokoli si zamane, nebo prostě vůbec nic.

Ještě před tím, než si u soudu vyslechl verdikt o své vině, mu byla rodinná firma absolutně lhostejná. Jistě, když ho pak vydědili, pálilo to jako čert. Jeho otec mu zakázal přístup do Lockwood Industries a od té doby s ním nepromluvil. Matka předstírala, že nemá a nikdy neměla syna. S tím vším se naučil žít.

Tenkrát mu také pramálo záleželo na tom, co si o něm myslí ostatní. Byl líný, lhostejný, zkažený a privilegovaný. Vězení ho ale změnilo. Stejně i přátelství se Stonem a Finnem. Nyní mu už záleželo na tom, co si o něm lidé za jeho zády špitají.

Hlavním důvodem byla pochopitelně skutečnost, že se nedopustil ničeho špatného, rozhodně ne toho,

z čeho byl obviněn. Ano, možná byl parchant a zcela jistě se tak podle mnohých choval, ale zákon nikdy neporušil.

Blakely vyskočila ze svého místa za stolem. „Pokud je mi známo, pracuju pro Andersona Stonea a Finna DeLucu."

„Ne, pracujete pro Stone Surveillance. Stone a Finn jsou dva ze tří majitelů společnosti. Já, čirou náhodou, jsem ten třetí."

„To mi ale nikdo neřekl."

„Protože měli jasné pokyny, aby to nedělali."

Blakely sevřela rty a nasadila zatvrzelý, neústupný výraz, který u ní již několikrát viděl. Jistě, je malá a drobná, je nádherná a oslňující, ale když přijde na věc, zakousne se jako pitbul. To zažil na vlastní oči. A nejen v soudní síni, kde mu tak říkajíc zatloukla poslední hřebík do rakve.

Sledoval ji i na poradách, všímal si, jak dokáže zabojovat o věci, na kterých jí záleží, nebo které považuje za důležité. Viděl, jak přitom pokaždé zčervená, jak se jí blýská v očích… Byla ve svém odhodlání jednoduše úžasná a neodolatelná. Bavilo ho pozorovat ji.

Pozoroval ji ovšem jen z dálky.

Nyní sáhla do zásuvky stolu, vytáhla si z ní kabelku a přehodila si ji přes rameno. „Proč jste mě najímal? Nenávidíte mě přece."

Gray potřásl hlavou a na rtech si mu pohrával lehký úsměv. „*Nenávist* je trochu silné slovo."

„Pomohla jsem vás dostat do vězení. *Nenávist* je nejspíš na místě."

„Takto bych to opravdu neviděl." Ve skutečnosti si nepřál nic jiného, než ji z celého srdce nenávidět, ale když se na ni díval, jak tu stojí pár kroků od něj, tak oslnivě krásná, nedokázal se k něčemu takovému přinutit.

Bylo pochopitelně snadné shodit na ni vinu za všechno, co ho postihlo. A nejspíš bylo možné, dokonce pravděpodobné, že má v komplotu, který ho měl zničit, prsty a vědomě se na něm podílela. Pravda byla ovšem taková, že ji potřebuje. A když jí bude něco vyčítat, jen těžko ji přiměje, aby mu pomohla.

„Ne? A jaké slovo byste tedy použil?"

Gray naklonil hlavu na stranu. „Tak pravda samozřejmě je, že mezi mé oblíbence zcela jistě nepatříte. Je ale možné, že si mou nenávist zasloužíte asi tak, jako jsem si já zasloužil, aby mě poslali do vězení."

Blakely nevěřícně potřásla hlavou a zamířila ke dveřím. Gray se posunul a zastoupil jí cestu.

Okamžitě zastavila, aby se ho nemusela dotknout. Neuniklo mu, jak sebou cukla. Nebo jak ještě pevněji sevřela řemínek kabelky.

Chytrá žena.

Uplynulých několik let strávil tím, že trpělivě čekal na svou příležitost. Nemluvě o spoluvězních, které zmlátil při ilegálních zápasech, které spolu se Stonem a Finnem ve vězení pořádali. Potřeboval možnost, jak se vybít, jak ze sebe dostat svou zlobu bez toho, že by pokaždé skončil na samotce. A boje v kleci ho naučily odhadnout svého protivníka. Vycítit i z těch nejmenších náznaků jeho další záměry ještě dřív, než je stačil proměnit v akci.

Blakely se ovšem nesnažila před ním cokoli skrývat. Jednoduše s ním nechtěla zůstat ve stejné místnosti.

To má ovšem smůlu. Protože teď spolu budou trávit mnohem víc času, než jí bude milé.

„Můžete mi laskavě uhnout z cesty?"

Blesky, které jí při těch slovech vyšlehly z očí, stačily, aby v něm zažehly požár touhy. V tom, jak vystupovala bylo něco až provokativně dráždivého. I když se zcela jistě nesnažila ně něj udělat dojem. Prostě to měla v sobě.

Na rtech se mu objevil dobyvačný úsměv. Připadal si jako šelma, která vycítila kořist. Přejel pohledem po jejích úžasných křivkách, neuniklo mu, jak těsně jí sukně obepíná dokonalý zadeček, jak jí ňadra napínají sako kostýmku.

Jeho prvotní impulz byl její prosbu jednoduše odmítnout, přesvědčit se, jak zareaguje, když ji trochu vyvede z komfortní zóny. Pokusí se ho rovnou odstrčit? A jak na její dotek zareaguje jeho tělo?

Ne, tohle by nebylo dvakrát chytré. A tak se tedy stáhl a uvolnil jí prostor.

„Můžete od nás kdykoli odejít, Blakely."

„Dík," odpověděla, ale nespouštěla z něj oči, jako by vytušila lest, kterou však stále nedokázala identifikovat.

Dopřál jí možnost ještě jednoho kroku a pak nechal past sklapnout.

„I když je dost nepravděpodobné, že by vás někde přijali. Informoval jsem majitele vaší bývalé firmy o jistých pochybných aktivitách, na které jsem čirou náhodou přišel."

„O jakých pochybných aktivitách to mluvíte. Nic pochybného jsem neudělala."

„Samozřejmě že ne, ale z důkazů vyplývá něco jiného."

Blakely se již neudržela. Několikrát otevřela a zase zavřela ústa, ale to slovo prostě muselo ven. „Parchante."

„Jistě. To už jste říkala. A není to nic příjemného, když na vás někdo vyrukuje s bohapustou lží a chce ji proti vám použít, že?"

Blakely zrudla a její ledově modré oči planuly vztekem. Bože, jak té to sluší, když se vzteká, pomyslel si.

„Co po mně chcete?" vyštěkla. „Má to být nějaká vaše představa pomsty?"

Založil si ruce na prsou a několikrát se zhluboka

nadechl, aby neřekl nějakou hloupost. „To rozhodně ne. Naopak od vás chci, abyste mi pomohla dokázat moji nevinu."

„To dost dobře nemohu."

„Nemůžete, nebo nechcete?"

Z jejího hlasu byla cítit frustrace. „Říkám nemůžu, protože jste asi jen těžko nevinný."

„A co když se mýlíte, Blakely? Opravdu jste tenkrát zvážila úplně všechno?"

„Samozřejmě," ohradila se prudce a každé své slovo odměřovala tak, aby o něm nemohl ani na okamžik pochybovat. „Máte vůbec představu, kolik bezesných nocí jsem strávila tím, že jsem si to celé přehrávala pořád znovu a znovu? Proto vím, že jsem se nemohla mýlit. Čísla a fakta nelžou. Na vlastní oči jsem viděla, že jste z účtu společnosti zpronevěřil miliony dolarů."

„Viděla jste jen to, co někdo jiný chtěl, abyste viděla." Anebo co ona sama zfalšovala, aby všichni viděli, to, co vidět měli.

„Odcházím. Nějakou práci určitě najdu."

„To jistě… jednou. Otázka samozřejmě je, jestli bude tady v Charlestonu a jestli to stihnete včas, abyste zaplatila školné své sestry? Nebo splátku hypotéky za svou matku? O půjčce na auto ani nemluvím. To by vám mohli zabavit. A je fakt těžké hledat práci, když se člověk nedostane ani na pohovor."

„Parchante."

„Měla byste asi investovat do slovníku synonym, Blakely. Ta práce tady je reálná a já navzdory všemu moc dobře vím, že jste vynikající účetní. Chceme, abyste pro nás pracovala. Jen bychom byli rádi, kdybyste ještě před zahájením práce přijala jeden úkol nad rámec vašeho úvazku. Samozřejmě vám královsky zaplatíme."

„Jak dlouho?"

„Co?“

„Jak dlouho budu muset na dokazování vaší neviny pracovat? Protože mám obavy, že by to mohlo trvat věčně a vůbec nic se nezmění.“

Gray z ní nespouštěl oči. Úplně stejnou otázku mu koneckonců položil i Finn. Na jak dlouho chce hodit normální život za hlavu a pronásledovat iluzi, která se nemusí nikdy vyplnit.

„Šest týdnů.“

Blakely málem zavrčela nevolí a znechuceně ohrnula nos. „Fajn,“ pronesla upjatě a vypochodovala z místnosti.

Blakely neměla tušení, kam vlastně jde. Věděla jen, že se od něj musí dostat co nejdál, nebo udělá něco, čeho bude hodně dlouho litovat, něco hodně hloupého.

Jako že mu třeba začne věřit.

Nebo ještě hůře. Dá mu do ruky neviditelný provaz, který ji k němu tak neochvějně přitahuje kdykoli vkročí do místnosti.

Dámské toalety na chodbě jí poskytly první útočiště.

Ten muž byl chodící pokušení. Ne, rovnou chodící hřích. Prakticky odjakživa. Sex, adrenalin, rychlé auťáky, životní styl zlaté mládeže. Jeho fotku by mohly zařadit do obrázkového slovníku jako ilustrační obrázek k heslům jako *hříšník* nebo *marnotratník*.

Tohle přece není fér. Vyhrál první cenu v loterii už tím, kam se narodil. Pocházel z prominentní jižanské rodiny s prastarým původem, bezchybnou pověstí a nevyčerpatelnými zdroji peněz. To ale nebylo všechno. Rodiče mu předali pořádnou dávku naprosto úžasných genů.

Jako muž byl jednoduše úchvatný a byl si toho po čertech vědom. Ještě před osmi lety platilo, že nejtěžší rozhodnutí, které ho každý den čeká, je kterou

z těch žen, jež se mu vrhají do náruče, si večer pustí do postele. Měl dokonalé vystupování, byl sebejistý, zábavný a vypadal jako řecký bůh.

Samozřejmě i ona ho považovala za mimořádně atraktivního, tak jako všechny ženy v jejím okolí. Bylo však snadné jeho kouzlu nepodlehnout, protože jinak to byl obyčejný rozmazlený spratek, a to ji velmi silně odpuzovalo. Rozhazoval kolem sebe peníze způsobem, jako by hrál *Monopoly*. Proslýchalo se, že si kupuje ta nejdražší sportovní auta, která vzápětí v nejbližší zatáčce rozbije. Zbožňoval večírky a slyšela dokonce, že svým kumpánům z mokré čtvrti klidně zaplatil celý týden v těch nejluxusnějších kasinech po celém světě. Ve Vegas, Monaku, v Thajsku. U soudu pak obžaloba předložila důkazy, že jeho dluhy z hazardu vystoupaly do závratných milionových výšek.

Nyní byl… nyní působil jinak.

Jeho božské tělo jako by ztvrdlo, nejspíš trávil ve vězení hodně času v posilovně. A nemohla si nevšimnout dlouhé jizvy, která se mu táhla nad levým okem. Předtím byl až příliš dokonalý, ale tyto drobné nedostatky ho z jejího pohledu činily ještě přitažlivějším.

Tou největší změnou však bylo jeho chování. Zůstala mu schopnost opanovat okamžitě jakýkoli prostor, do kterého vstoupil, ale byla to taková tišší, klidnější síla.

Zbývalo vyřešit otázku, jestli s ním následujících šest týdnů dokáže pracovat bez toho, aby ho vlastnoručně uškrtila, nebo naopak podlehla pokušení vyzkoušet, co všechno jí jeho pevné tělo může nabídnout. Dokáže se ale věnovat něčemu, čemu jednoduše nevěří? Jenom proto, že jí za to královsky zaplatí, jak sám slíbil?

Nepochybovala, tehdy ani teď, že Gray Lockwood je muž se spoustou tajemství, o kterých je lepší nevědět. Jí se podařilo jedno z nich rozkrýt a docela si tím vykolejila život. Chce si to opravdu celé zopakovat?